

Ad Philemonem

enim esset in custodia apostolus paulus baptizavit videns in illo utilitatis spem quem sic commendat ut suum animum in illo significet recipi.

Forsitan. Ideo dicit quia omnia humana dubia; et potuit alia esse causa quare sic deo disposeretur.

Maxime mihi.

Nichil magistro tuo frater onesimus enī of feso proprio domino confugit ad apostolū ad hoc ut obliteratis peccatis utilis reuerte return in tantum ut nō solum domino suo eq̄ lis fieret meritis sed ip̄ si magistro frater. Et ne philemon quia do minus contra seruum inflaretur humiliat eū dicens fratrem tu in carne quia ex uno adam omnes; et in domino per fidem.

Doc mibi imputa. Nunc excusatōnem omnem conuelit. cum sibi imputandum esse dicit. si vel le sit vel debet aliquid.

Ita ego te fruar ē. Id est. gandebo de te in regno dei. si feceris quod rogo. Et quid est illud subdit. Refice vīlē.

Confidentis de obediē. ē. Dronat eum sic blandiendo ut non amplius faciat q̄ postulatur ab eo; Solet ei fieri ut q̄ de se videt bene sentiri. meliorē se p̄beat.

Simul autem et para ē. Ut sollicitorem eūz faciat et ad obediendum promptorem venturum se ad illum significat. quia vel hoc potest eūz monere ad veniam.

Primis vi Quidaz veritatis calumniatores hāc epistolaz non esse pau li dicere ausi sunt. eo q̄ nomen eius in titulo non habeat et lōge splendidiore atq̄ faciōne stilo q̄ alie resplendeat; sed aut bar

nabe aut luce vel clementis vel tertulliani. Quibus in promptu nobis est respondere. Si enim ideo non est dicenda pauli. quia nomine eius pretitū lata nō est. ergo nec alii quorum illorum. immo nullius omnino. cum nullius non men habeat in titulo. Ideo autem nomen suum huic epistolę sciat et ceteris non prepousit. quia hebreis odiosus erat quibus legis destrutor videbat. Quia ergo non eorum. sed gentium erat apostolus. nomen suum eis odio sum tacuit. ne prescripti nominis innuidia sequentis utilitatē excluderet lectiōnis. Sciens quoq̄ eorum superbiam. suam q̄ humilitatem ipsi demonstrans. ordinis sui dignitatem noluit anteferre nominando se apostolum. Sed meritum offici sui tacens superbie. ipse humiliis non se apostolum nominauit. ne superbii indignarentur. De vero hec epistola maiore reluet fa cundia q̄ alie. sane mirandum non est. cum naturale sit vnicuiq̄ plus ē sua

te mibi ministraret in viculis euā gelij. Hinc consilio tuo nichil vo s̄ ut non s̄ contra velle tuū. In facere: vt ne velut ex necessita t s̄ quod tuus mibi servit ut tamen velut deus fa cit qui operatur ī nobis et velle et operari pro bo na voluntate.

te bonum tuum esset: sed volun tarium. Forsitan enim ideo discel sit ad horaz a te: vt in eternum illā recipias: iam non ut seruum. sed s̄ pro seruo quod ante vel fratrem charissi mum plus seruo. fratres enim plus q̄ serui chari sunt

plus pro seruo charissimum fratre carum s̄ q̄ ante vel q̄ mibi s̄ charus esse debet.

maxime michi. Quanto autem ma t s̄ per conditionem prime nativitatis s̄ quia ser uis tuus: s̄ per fidem s̄ quia fidelis frater.

gis tibi et in carne et in domino.

habere vīlē. Quasi si non suscipis non es socius.

Si ergo habes me sociū: suscipe illum sicut me. Si autem aliquid tibi nocuit aut debet: hoc michi imputa. Ego paulus scripsi mea ma

vel hic vel ī futuro reddam dico nu. Ego reddam ut non dicaz tibi non modo tua

et te ipsum michi debes. Ita fra

turatio ter ego te fruar ī domino: refice vīlē

filium vel intellectum s̄ vel domino. Id est propter christum vel dominum. vel ī

cera mea ī christo. Confidentis de

obediētia tua scripsi tibi: sciēs quo

niam et super id quod dico facies.

vel hic mouet ad veniam.

Simul autem et para mibi hospici mu. Nam spero per orationes ve stras donari me vobis. Salutat te

epafras cōcaptiuus meus in chris

q̄ in aliena valere lingua. Leteras enim epistolas apostolus peregrino ī greco sermone composuit: hanc autem scriptis hebraica lingua. Luius sen sum et ordinem retinens lucas post excessum eius greco sermone composuit

Non est ergo mirum si in hac tanto doctrina fulget eloquio. propulsatis ergo calunijs aduersantius veritati nullatenus ambigēdū est et hāc pauli forē epistolam. In qua intendit christi eminentiam et fidei sufficientiam. nec non et legis insufficiam et inutilitatem ostendit.

Paulus doctor et gregius gentium apostolus ministerium suum volens honorifica re. iuxta quod ī epistola ad romanos ait. Quid enim sum apostolus gentium. honorificabo ministerium meum. temptans si modo ad emulandum prouocem carnem meam. Ecclesijs hebreorum scripsit de eminentia christi finē utrāq; naturam et inutilitate legis mosaïcæ astreū multis modis fidē hīsu christi absq; legalibus sufficere ad iustitiam et salutem. legalia vero p̄ passionē christi non modo non proficeret vex etiā officere. quorūdam hebreorum supsticōsam traditionem excludens: q̄ christum confidentes legales obseruantias tenendas putabant.

Et in hunc errore q̄dam etiam qui de genitilitate venerāt ad chistum sua autoritate inducerat. Ideo apostolus prouidens gentib⁹ deinceps in hunc errorē hebreorum an toritate trahātur. Iudeos quoq̄ ad emulandum prouocans. qđ ē honor misseri⁹ sui. gratiam dei hic commen dat per christum verū pontificem hoc tempore fidelibus sa etiam legem ostendens reprobata. ad ultimum etiā de moribus instruit. presentis igitur temporis eminentiam ostendit dicens deum unigenitum suum nobis misisse et in eo nobis locutum. et auditorum mentes erigeret. i. fideliū quibus scribit in dogmō. Ne quia multis malis. que illis acciderant. valde afflicti et contriti erant. putarent ex hoc se inferiores et ceteris ac miseriōres. Ideoq; vt eos consoletur atq; erigat. maiorī gratia p̄ ditos in initio epistole suę declarat. quia antiquis quidem prophetę misi sunt. nobis autem filii. et illis serui et conservi locuti sunt. nobis autem dominus. Modus tractandi. Primum proponit audienda esse verba christi conferendo enim prophetis. quia in eo locutus est dominus. et in prophetis. et maior est eis. Deinde commendat eum alternatim finē utrāq; natūram humanam. s. et diuinam. postea comparat eū angelis et perficit. multa

Epistola pauli ad philemonem explicit. Argumentum in epistolaz ad hebreos incipit.

Primis vi

dendum est cur apostolus paulus in hac epistola scribenda nō seruauerit morem suum: ut vel vocabulum nominis sui vel ordinis describeret dignitatem. Nec causa ē q̄ ad eos scribens qui ex circumscriptione crediderant quasi gentium a postolus et non hebreorum: sciēs quoq; eorum superbiam. suam q̄ humilitatez ipse demonstrans. meritum offici sui noluit anteferre. Nam simili modo etiam iohannes apostolus propter humilitatem in epistola sua nomen suum eadem ratione non p̄tulit. Hanc ergo epistolam fertur apostolus ad hebreos conscriptam hebraica lingua misisse: cuius sensum et ordinem retinens lucas euangelista. post excessum beati apostoli pauli greco sermone composuit.

Argumentum finit. Epistola pauli ad hebreos incipit.

C. I.